

Posudek vedoucího diplomové práce

Bc. David Lachout: *Problematika kolektivních identit a jejich vliv na politiku moderního afrického státu se zaměřením na frankofonní subsaharskou Afriku*

Téma kolektivních identit a jejich vlivu na politiku, které si David Lachout pro svoji práci zvolil, představuje beze sporu velkou výzvu, a to hned z několika důvodů. Předně, problematika identit je velice široká a v různých oblastech a dobách nabývá různých podob a obsahu. Abychom identity smysluplně uchopili, musíme se orientovat i v kontextu, v jakém se vyskytují, a právě zde vidím jeden z velmi významných důvodů, proč autor dle mého názoru onu velkou výzvu nejenže zvládl, ale učinil tak navíc velmi věrohodně, fundovaně a nadprůměrně, a to nejen ve srovnání s diplomovými pracemi. V tomto ohledu musím zmínit velmi zdařilou zejména pasáž o limitech výzkumu afrických identit a jeho možných zkresleních (kap. 5.2 – str. 65), která by se měla tesat do kamene pro další generace (nejen) českých afrikanistů.

Z práce je zkrátka patrná obrovská znalost života ve zkoumané oblasti frankofonní Afriky (zvláště pak Guineji), která práci povyšuje nad jiné, jež vycházejí primárně (či spíše jediné) ze sekundární analýzy dat. Současně se autorovi podařilo vyvarovat i druhé úvratě a nerezignoval na hledání zobecnitelných vysvětlení a dopadu kolektivních identit na politiku ve prospěch zdůrazňování jedinečnosti a neopakovatelnosti svých pozorování.

Struktura práce je logická a přehledná a nemám k ní žádných výhrad. Rovněž užití zdroje považuji za nanejvýše relevantní a vhodně zvolené, i když se neodpustím poznámku, že se mi nezdá příliš vhodné popisovat „dnešní situaci“ s odkazem na publikaci téměř 20 let starou (Chabal, Daloz 1999 – na str. 24). A když už jsem začal s kritikou, zmíním ještě jednu, a sice že autor ne všechny zdroje zahrnuje v závěrečném seznamu (Müller 2008a). Z podstaty těchto výtek je však poněkud patrná má zoufalost, abych na práci našel alespoň nějakou tu chybičku, a proto toho raději nechám.

Vzhledem k výše uvedenému proto není divu, že práci **doporučuji k obhajobě**.

Na závěr si dovolím jednu poznámku osobnějšího rázu – po přečtení práce jsem byl rád, že ji se mnou autor téměř nekomunikoval. Ačkoliv takovýto přístup studentů má v drtivé většině případů negativní dopad na kvalitu prací (a tím i jejich výsledné hodnocení), v případě práce Davida Lachouta jsem tomu upřímně rád.

V Českém Meziříčí 30. 5. 2017

Mgr. Jan Prouza, Ph.D.